

ІДЕЙНО-ХУДОЖНІ ЗАСАДИ ТВОРЧОСТІ СТЕПАНА СЕМЧУКА**Наталія Вівчарик**

*Прикарпатський національний університет імені Василя Стефаника;
76000, м. Івано-Франківськ, вул. Шевченка, 57;
e-mail: vivcharik@ukr.net*

У статті проаналізовано творчий доробок Степана Семчука як поета, прозаїка, драматурга, критика, члена літературного угруповання «Логос». Джерелом вивчення стали художні твори, літературно-критичні публікації Степана Семчука, надруковані як в Україні, так і за кордоном у діаспорний період діяльності. Виокремлено схожість художньо-стильових засад, спорідненість поглядів письменника з іншими «логосівцями». Проілюстровано, що християнською мораллю, етикою і національним пафосом позначений різножанровий доробок Степана Семчука як на змістовому, так і формотворчому рівнях. На це вказують і жанрові дефініції творів цього письменника, зокрема в його доробку часто зустрічається жанр молитви, а драматична поема тісно пов'язана з містерійним жанром. Біблійні сюжети та образи, зокрема Ісуса Христа, Богоматері, пророків, є поширеними як в поетичному, так і прозовому доробку письменника. Вони часто виступають символами або алегоріями.

Спробою жанрово оновити українську літературу стали билини, біблійні оповідання з ліричними вкрапленнями. Біблійна тематика у творах Степана Семчука часто проєктується на українські історичні події.

Категорії релігійності та патріотизму є домінуючими в різножанровому доробку Степана Семчука різних періодів творчості.

Ключові слова: *письменник, еміграція, лірика, драматична поема, билина, тема, образ, проблема.*

Постановка проблеми, аналіз досліджень. Період ідеологічної заангажованості і соцреалізму викликав в українській літературі не-об'єктивність оцінок та викреслив цілу низку імен, які не вписувалися в ідеологічні рамки. Свідченням цього служить доробок письменників львівського літературного угруповання «Логос» (1922-1939), діяльність якого ґрунтувалася на християнських принципах. Серед членів цього угруповання були священники або спадкоємці їх родин, адже значна частина західноукраїнських митців «походила з родин духовенства, продо-

вжувала працю своїх батьків і дідів, розвивала починання «Руської трійці», сприяла своєю діяльністю розквіту культури й освіти» [9, с. 160].

В умовах бездержавності та войовничого атеїзму роль духовного компоненту в українській культурі замовчувалася, що зумовило часткову перерваність традицій. Водночас у європейському літературознавстві повноцінно функціонують такі поняття, як «католицький автор», «католицька література», на що вказують праці Олега Багана, Ярослава Грицьков'яна, Миколи Ільницького, Ігоря Качуровського, Мар'яни Комариці, Ігоря Набитовича, Леоніда Рудницького, Тараса Салиги, Степана Хороба. Вони одноставні у твердженнях, що християнськість як своєрідний вияв душевно-психологічного стану лягає в основу образно-творчого мислення, світогляду «логосівців». У радянський період його представникам інкримінувалася ворожість, «польськість».

Національне відродження ознаменувало повернення в нашу історію, культуру багатьох персоналій, проте проблема належного поцінування доробку християнських католицьких письменників продовжує існувати, оскільки значна частина їх творів не перевидавалася, окремі друкувалися тільки в часописах або за кордоном, а також зберігаються у приватних архівах. Серед несправедливо забутих імен – «логосівець» Степан Семчук (1899-1984)¹. Його доробок досі не відомий широкому загалу, що вказує на **актуальність** теми. Нашою **метою** є дослідити доробок Степана Семчука крізь призму ідейно-мистецького мислення письменника. Із мети випливає ряд завдань: проаналізувати витoki художнього світогляду Степана Семчука, жанрову систему творчого доробку письменника, специфіку образів, мотивів.

Об'єктом нашого дослідження є як художні твори, так і літературно-критичні праці, зокрема в журналі «Поступ»; послуговуємося також архівними матеріалами, закордонними виданнями, сучасними розвідками, які дозволяють сформулювати цілісне уявлення про мистецький світ Степана Семчука як одного із письменників-«логосівців».

Предметом вивчення є художнє мислення Степана Семчука, прояви його християнського світогляду у взаємозв'язку з ідейно-естетичними засадами діяльності літературного угруповання «Логос».

При дослідженні нами використано елементи аналізу і синтезу (аналізуються окремі структурні рівні і синтезується конкретна ідея), історико-функціональний (динаміка сприйняття доробку членів літературного християнського угруповання), частково біографічний (зв'язок творів з біографією письменника), герменевтичний (інтерпретація художніх текстів) наукові **методи**.

Виклад основного матеріалу. Стефанія Андрусів зауважує, що духовенство або вихідці з їхніх родин часто ставали «творцями-

---

¹Іноді зустрічається ім'я Стефан, о. Стефан, о. Степан Семчук.

нараторами» патріотичних текстів, а Західна Україна довгий час, зокрема в міжвоєнний період, виконувала націєтворчу та націоохоронну функцію [1, с. 127]. Свідченням цього служить доробок Степана Семчука, який належав до літературного угруповання «Логосу». Він, будучи священником, водночас реалізувався і як письменник, залишив чималу літературну спадщину; проявив себе як поет, прозаїк, журналіст, публіцист. Попри духовний сан письменник активно займався просвітницькою діяльністю, організовував читальні, гуртки, намагаючись сприяти розвитку української освіти і культури. Степан Хороб виокремив і проаналізував схожість художньо-стильових засад, спорідненість мистецьких традицій, тяглість християнських тенденцій у розвитку відповідних періодів (початки XIX і XX століть) літературного процесу через типологічний аналіз творчості письменників «Руської Трійці» та «Логосу», члени яких виступили духовними провідниками і будителями [15, с. 47]. Степан Семчук закінчив духовну семінарію у Перемишлі, в 1925 році у Віденському університеті здобув ступінь доктора богословських наук, а в 1926-1928 роках виконував обов'язки пароха в місті Делятин. Степан Семчук, як й інші «логосівці», не сприймав постулатів «чистого мистецтва», підкреслював роль української церкви в тогочасній боротьбі.

У 1924 році вийшла перша збірка Степана Семчука «Метеори», а в 1927 році – «Воскресіння». Усі інші збірки цього автора були надруковані за кордоном після вимушеної еміграції через переслідування, як релігійні, так і політичні. Проте і поза просторами рідної землі письменник послідовно дотримувався «логосівської» концепції, тому домінуючими в його творчості залишалися релігійні та національні проблеми – «Бог і Україна». Ігор Набитович зауважує, що «*Gloria et sacrum*» лягали в основу проблематики творів і художніх образів письменників-емігрантів [див. 7]. Сповідуючи християнський гуманізм, Степан Семчук вірив, що до боротьби з ворожою атеїстичною владою консолідувати може національна ідея і релігійні принципи. Ці погляди були причиною вступу до літературного християнського об'єднання «Логос», а також послідовно реалізовувалися в усій творчості.

Перші твори Степана Семчука, як й інших «логосівців», були надруковані в «Поступі». Теофіл Коструба вважав Степана Семчука одним з «найсильніших ліриків» з-поміж інших членів літературного угруповання [5, с. 120]. Основне кредо творчої діяльності Степана Семчука, на нашу думку, озвучив у вірші «Автопортрет». Письменник вказує, що для нього творчість – це «музика слова і чину», вкоріненість в український простір, служіння національній ідеї та вірність християнським принципам:

*Семчук – творчости гук.
Музика слова і чину*

*[ф]илею¹ на переміну.
[...]
Семчук?
(крук, жук, бук, стук, гук)
Вмирає і оживає від творчости мук,
СЕМ
ЧУК [14, с. 73].*

Односкладові слова (гук, стук) передають швидкий ритм життя, необхідність змін (вмирає/оживає). Поет намагається бути діяльним. Юрій Ковалів зауважив, що процес активного відстоювання «свого» у ворожому світі ознаменував переростання традиційної для українців «філософії серця» в нову якість – «філософію чину» як відповідь на суворий виклик дійсності, що відповідає «характерові пасіонарія» [4, с. 12]. У Степана Семчука вища Ідея, Бог теж репрезентовані як Чин, який змінює світ:

*З первовіку була ідея:
Дух животворний,
Чин –
думка і слово,
воля і сила,
Він [14, с. 56].*

У такий спосіб письменник акцентує увагу на значенні Слова у творенні світу і спробі митців змінювати реалії. Загалом заслугою членів «Логосу» можна вважати пасіонарність як жертвне і цілеспрямоване служіння нації. Творчу силу, закладену в слові заради пробудження і збереження «свого», потрактовано як «чин». Наталія Мафтин зауважує, що в західноукраїнській літературі міжвоєнного двадцятиліття, в доробку митців можна простежити «новий рівень інтелектуально-чуттєвої свідомості, такої, що базувалася на філософії чину», окреслювала «горизонти нових надій національного майбуття», породжені «пасіонарними імпульсами» [6, с. 94]. Уже перша збірка Степана Семчука «Метеори», яка з'явилася в 1924 році, містила символічну присвяту, яка вказує на безумовну любов до Батьківщини і віддане їй служіння. Образ України подано як образ обездоленої матері: «Нені за горе сердешне й терпіння невтомні ці стрічки присвячує син». У віршах Степана Семчука часто звучить думка про особливу місію України і її тернистий шлях. Твори письменника сповнені надії на історичні зміни, які письменник описує як дорогу до світла, «до Сонця». Саме воно виступає символом України. Долю Батьківщини Степан Семчук порівнює з долею Спасителя і його матері. Прикладом може бути вірш «У вихрі днів», де присутні образи Ісуса Христа і Богоматері. Марію вражає кількість невинних жертв і

---

¹При цитуванні зберігаємо авторське написання.

пролиті крові. Акцентними виступають білий і червоний кольори без прямої вказівки на них. Образ чаші викликає підтекстові євангельські ремінісценції. Ісус, молячись на Оливній горі, просив Отця, щоб відвернув від нього чашу страждань, якщо це можливо.

*Уверх налита чаша
терпіння, горя й мук ...
Тобі приносять жертву
мільйони чистих рук...*

*За ту криваву долю
верни, верни їм волю!...*

Отче!

[8, 1923. Ч. 9. С. 216]¹.

У вірші присутній і образ Ісуса, який, побачивши знищення храмів, руйнування хрестів, помирає вдруге зі словами, які суголосні з євангельським закликком: «сповнилося, звершилося!» [8, 1923. Ч. 9. С. 217].

Біблійні алюзії характерні й для інших збірок Степана Семчука. Наприклад, у 1927 році вийшла збірка «Воскресіння», до якої увійшли вірші «Червоний Вавилон», «Плач Єремії», «Воскресний спів». Поезії «Засуд», «Велика тайна» звучать як художньо переосмислена автором історія розп'яття Ісуса Христа. Ярослав Грицков'ян зауважив, що в цій збірці простежується «чіткий порядок – рух вгору, до воскресіння, до свободи в широкому, релігійному значенні цього слова» [3, с. 175]. Поетичні твори Степана Семчука наповнені біблійною символікою, висловами із псалмів, що передають молитовний настрій:

Отче всесильний! Сило незмірна!

Духу всевишній, що всюди є.

Єдносте світла, правдо всевірна,

до Тебе нині наш голос йде ... [цит. за 10, с. 117].

До жанру молитви письменник неодноразово звертався в діаспорний період творчості, що засвідчують такі вірші, як «Рання молитва», «Перша молитва». Степан Семчук часто вводить у свої твори біблійні цитати, що породжують параболізм і поглиблюють філософічність:

*Господи, дай мені мудрість і ласку волі,
щоби я заодно розумів і багатів тим небесним
скарбом, що міль не з'їсть, і іржа не сточить,
ані злодії не підкопують і не крадуть.*

Йов це знав і розумів.

«І помер Йов старим, нажившиися на світі» (Йов 42, 17) [11, с. 32].

¹Покликання на часопис «Поступ» задля компактності оформлення літератури подаємо з вказівкою року видання, числа, сторінки.

У 1927 році з'явилися збірка Степана Семчука «Пророки», яка дещо відрізняється від інших збірок жанрово. Під заголовком «Замість передмови» автор подає читачам вірш, у якому поєднує релігійну та національну ідею вказує на основне призначення його творів:

*Ідем у бій,
в кровавий тан.
Сій Батьку, сій
на лан... [13, с. 6]*

У тогочасних рецензіях збірку характеризували як біблійні нариси [5, с. 121], біблійні оповідання або поезією в прозі [8, 1928. Ч. 1-2. С. 70]. У підзаголовку до збірки сам автор вказав – «біблійні оповідання». У них Степан Семчук через згадки про вихід з єгипетського полону асоціативно поєднав історію єврейського й українського народів. Художньо осмислюючи життя давніх пророків, письменник проектує давні біблійні образи на тогочасні події, зокрема підіймаючи проблему служіння влади своєму народу, а також зміни влади, яка не виконує свої функції: «Це ж був їх цар. Злий, осоружний, але їх. Це ж була їхня... власть. Рідна, хоч жорстока. Своя, хоч грішна. ...Чи ж зважився хто з мирних і побожних юдейських селян зробити кривду помазанцеві Ягве?.. Ніколи!..» [13, с. 28]. Оповідання «Обадія», «Йона», «Амос» об'єднані спільною проблемою – використання влади у власних інтересах. Теофіл Коструба найвдалішим оповіданням вважав «Йону» [5, с. 121]. Опис пророка сповнений ліризму і містить символічні деталі: «Літа і досвід посріблили чорне колись його волосся. Був білий гей голуб. То мешканці в Гетгефер і ген далеко кругом знали пророка лише під тим іменем. Йона – голуб. Срібносивий і добрий. Благий вістями, мов найкращий вістун» [13, с. 53]. У Біблії голуб є символом Святого Духа: цей птах оливковою гілкою сповістив Ноя про кінець потопу, образ голуба присутній при хрещенні Ісуса в Йордані. Але коли Йона має нести благу вість ворогам, він бунтує: «Для ворогів рідного краю він мав лише проклін... Навіть!.. Навіть, коли Ягве бажає інакше...» [13, с. 59]. Молитва Йона стає іншою, не приносить полегшення його душі, а навпаки породжує сумніви, чий голос він чує – Бога чи диявола. Пророк намагається втекти, щоб не виконувати наказ, який отримав, але ніде не може сховатися, не може загинути під час нищівної бурі на морі, бо не виконав своєї місії. Степан Семчук описує внутрішні вагання, страждання, зневіру, бунт і навернення пророка Йони, який проходить шлях випробувань, щоб отримати відповідь на всі його запитання в короткому приписі: «Не знаєш Божих шляхів і знати не будеш!... Але знаєш Божі заповіді і тих держися!...» [13, с. 91]. Уся збірка «Пророки» сповнена роздумами про призначення людини, влади, народу: «Бо Господь карає тих, що надуживають власті!, що вживають її на шкоду а не на хосен. І карає скорше, як думає світ» [13, 28-29]. Степан Семчук вводить у біблійні оповідання ліричні описи,

які надають додаткової емоційності, драматичності, підкреслюють неповторність художнього стилю: «Йона ніс, але не радість а біль. Страшний, наважilий і нагальний біль у зраненіі серці. Ніс той біль далеко від рідної землі, щоби його приспати, щоби затишити. Мерехтіли горою зорі, легіт пестив виноградні гаї а пророк ішов все дальше і дальше на південь... Без віддиху, без стриму» [13, с. 62].

Оригінальність стилю Степана Семчука проявилася й у драматичному жанрі. Наприклад, драматичну поему «Благодарення» сам автор охарактеризував як містичну драму. Вона побудована в формі діалогу різних голосів, які розповідають про долю України. Дійовими особами виступають як історичні особи (лунає голос Святослава, Бояна, Мономаха, Тараса Шевченка), так і містичні – віщун, духи, ангели, демони, диявол. Усі ці образи є алегоричними, а їхні голоси у творі переплітаються. Одна зі сцен отримала додатковий підзаголовок – «трагедія», а в ремарках вказано, що підземний хор духів виконує баладу, в якій є згадка про скарби, які заховані «в золотій скарбниці», «в цінній домовині», бо їх «прадіди сховали на досвідках горя, в переддень руїни», «а могила лиш чорніє, наче з болю мертва» [8, 1927. Ч. 3-4. С. 68, 69, 70]. Ця історія про сховані скарби і сплюндровану Україну суголосна з рядками Тараса Шевченка: «На четверо розкопана, Розрита могила. Чого вони там шукали? Що там схоронили Старі батьки?»; «Не смійтеся, чужі люде! Церковдомовина Розвалиться... і з-під неї Встане Україна» [16, с. 226, 296-297]. У «Благодаренні» Степана Семчука могила є тим місцем, із якого мають розпочатися зміни. На жаль, могила без хреста, проте встроплена в неї рукоятка меча дуже схожа на цей сакральний предмет. Саме тут спалахує вогонь. Увесь простір у драматичній поемі набуває багряних барв. Кров'ю залитий увесь степ. Україна постає як жертвний вітвар. Голоси дітей, які приходять у степ, переплітаються з голосами демонів, які намагаються знищити їх як майбутнє України. Рятівником виступає Архангел Михаїл. Він і пророк Обадія вірять у перемогу та закликають Україну піднятися до бою. Демони, які говорить польською мовою, а також каліка, який згадує Росію, є втіленням ворожих сил. На противагу їм звучить «Голос Шевченка», який кличе: «Борітеся, поборете!» [8, 1927. Ч. 3-4. С. 72]. Степан Семчук залишив драматичну поему із відкритим фіналом: «Розв'язка послідує в душі кожного з Вас!» [8, 1927. Ч. 3-4. С. 72].

Нетрадиційно написаний й інший твір письменника – билина «Восьмигрім», яка розповідає про мужнього лицаря України, який відганяв від неї всілякі біди і нещастя. Цей маленький хлопець підростає і викликає страх у «північного Дива». Оскільки він сам не може знищити Восьмигрома, то підступно намовляє Марка (Марка Проклятого) вбити власного брата: «Марко глянув на страшну голову і жажнувся. Убив невинного брата. Мерщій підняв спосочену голову зі землі і сховав за пазуху. Проклятий, проклятий... – шумів степ і серце Марка билосся в грудях,

гей би скажене. Запекла його братня неповинна голова і палила вогнем у саме нутро» [8, 1927. Ч. 7-8. С. 205].

У творі Степана Семчука Марко, як і біблійний Каїн, отримав тавро, щоб ніхто не вчинив над ним розправи, бо за братовбивство він приречений мучитися все життя. У билині «Восьмигрім» Марко став легким знаряддям вбивства у ворожих руках, проте покаюся: «Щоночі сивий чоловік молиться, просить прощення», водночас «хихочеться злобно північний Див» [8, 1927. Ч. 7-8. С. 205]. Образ північного Дива асоціативно накладається на Росію. Наприкінці билини письменник дарує надію на краще майбутнє: «добрий Бог чистим подихом своїх святих уст провітить нещасний український степ. Щезнуть тучі і згине Див... Встане Восьмигрім воскреслий і могутній як колись» [8, 1927. Ч. 7-8. С. 206]. Тимким чином, Степан Семчук художньо реалізував характерну для «логосівців» ідею т. з. «вищих одиниць», які здатні змінити хід історії. Такої ж думки дотримувалися Григор Лужницький, Василь Мельник-Лімниченко, Осип Лещук.

Теофіл Коструба зауважує, що починаючи з 1927 року відбувалося послаблення творчого злету Степана Семчука [5, с. 121], а в 1928 році він виїхав до Канади. В еміграції письменник видав одинадцять збірок. «Канадійська рапсодія» вирізняється тим, що всі твори, які до неї увійшли, подано паралельно українською і англійською мовами. Письменник відмовляється від звичних жанрових форм, поєднує в одному тексті як поетичні рядки, так і ліричну прозу, що вказує на художнє експериментування. Окрім біблійних висловлювань Степан Семчук у цій збірці часто використовує й літературні ремінісценції, зокрема звертається до віршів Івана Франка, Осипа Маковея, Олександра Олеся. До аплікації та поєднання прозового і поетичного тексту письменник вдається в таких творах, як «Зміст життя», «Матері». Останній поєднує елементи ліричного оповідання, висловлювання Кіплінга та віршовані рядки, які перегукуються з народною піснею: «Коли б я повис на найвищій горбі, я знаю, хто прийшов би до мене тоді – матір моя»; «Нема в світі правди, правди не зіскати, тільки в світі правди, що рідная мами» [11, с. 76].

За кордоном Степан Семчук перекладав Р. Кіплінга, В. Блейка, Персі Б. Шелі, Аль-Хаяма, написав історико-літературні праці «Берестейська унія» (1945), «Начерк українського письменства» (1948), «Наша Холмщина» (1948). У вступному слові до «Начерку українського письменства» автор вказав, що він відтворює тільки «короткий перебіг історії», але дуже сподівається, що його праця стане добрим підґрунтям до подальших студій і пізнання української історії, літератури, культури, «звідки можна розгорнути дальшу науку і пізнання душі українського народу» в Канаді [12, с. 4].

Висновки та перспективи подальшого дослідження. Дослідження християнської традиції в українській літературі, повернення і вивчен-

ня доробку католицьких письменників, митців-емігрантів є важливим етапом осмислення повноти літературного процесу та збереження історичної пам'яті. Діяльність Степана Семчука була тісно пов'язана з львівським літературним об'єднанням «Логос». Письменник наснажувався його світоглядними та ідейно-естетичними концепціями навіть тоді, коли змушений був емігрувати в Канаду. Степан Семчук створив важливий для розвитку католицької літератури пласт релігійної лірики, епосу й драми, продовжуючи насильницьки перервану в нашому письменстві тяглість творення сакрально-світської літератури. Загалом «християнськість» як своєрідний вияв духовно-психологічного стану стала основою художнього мислення, головним концептом ідейно-естетичної авторської свідомості Степана Семчука.

На жаль, доробок інших представників «Логосу» й досі залишається маловідомим і потребує детального літературознавчого аналізу.

Література

1. Андрусів С. Модус національної ідентичності: Львівський текст 30^х років ХХ ст.: Монографія. Львів: Львівський національний університет ім. І. Франка, Тернопіль: Джура, 2000. 340 с.
2. Василенко В. Українська еміграційна література як історико-культурний феномен: проблеми, напрями та перспективи дослідження. *Вісник Житомирського державного університету імені Івана Франка. Філологічні науки*. 2023. Вип. 2 (100). С. 28–48.
3. Грицков'ян Я. Українські католицькі письменники міжвоєнного двадцятиліття: група «Логос» *Записки НТШ. Праці філософської секції*. Т. ССХХІХ. Львів, 1995. С. 170–178.
4. Ковалів Ю. Історія української літератури. Кінець ХІХ–поч. ХХІ ст.: У 10 т. Т. 8. Еміграційні колізії письменства. К.: ВЦ «Академія», 2021. 592 с.
5. Коструба Т. Огляд української літератури в 1918–1938 рр. *Життя і слово*. 1948. Ч. 2. С. 115–126.
6. Мафтин Н. У пошуках «GRAND» стилю: західноукраїнська та еміграційна проза міжвоєнного двадцятиліття. Івано-Франківськ: ЛІК, 2011. 336 с.
7. Набитович І. *Gloria et sacrum*. Історична проза української еміграції. Lublin: Wydawnictwo UMCS, 2022. 230 с.
8. Поступ. Студентський вісник. Львів, 1921–1929.
9. Приліпко І. *Ідейно-художні домінанти прози про духовенство в українській літературі ХІХ – початку ХХІ століть: дис....доктора філол. наук.: 10.01.01. К., 2014. 535 с.*
10. Салига Т. Імператив: літературознавчі статті, критика, публіцистика. Львів: Світ, 1997. 352 с.

11. Семчук С. Канадійська рапсодія [Текст]: поезія і проза. Вінніпег-Йорктон: Р. Б., 1959. 136 с.
12. Семчук С. Начерк українського письменства. Йорктон-Вінніпег: Накладом БУК-у, 1948. 96 с.
13. Семчук С. Пророки [Текст]: біблійні оповідання. Жовква: Вогонь, 1927. 128 с.
14. Семчук С. Сотворення. Вінніпег, 1968. 75 с.
15. Хороб С. Українська релігійна драма кінця ХІХ-початку ХХ століття: Проблематика, жанрово-стильова своєрідність. Івано-Франківськ: Плай, 2001. 143 с.
16. Шевченко Т. Кобзар. Повна ілюстрована збірка / передм. І. Дзюби. Харків: Книжковий клуб, 2016. 720 с.

THE IDEOLOGICAL-AESTHETIC FOUNDATIONS OF STEPAN SEMCHUK'S CREATIVE WORK

Nataliia Vivcharyk

*Vasyl Stefanyk Precarpathian National University;
76015, Ivano-Frankivsk, Shevchenko St., 5
e-mail: vivcharik@ukr.net*

The article analyzes the creative legacy of Stepan Semchuk as a poet, prose writer, playwright, critic, and a member of the literary group "Logos." The study is based on artistic works and literary-critical publications by Stepan Semchuk, printed both in Ukraine and abroad during the diaspora period of his activity. Similarities in artistic and stylistic principles, as well as shared views with other members of "Logos," are highlighted. It is illustrated that Stepan Semchuk's diverse body of work is marked by Christian morality, ethics, and national pathos at both thematic and formal levels. Genre definitions in the writer's works frequently include the genre of prayer, and the dramatic poem is closely associated with the mysterious genre. Biblical plots and images, especially Jesus Christ, the Mother of God, and prophets, are widespread in both the poetical and prose works of the writer, often serving as symbols or allegories.

Attempts to genre-wise rejuvenate Ukrainian literature include epic poems, biblical narratives with lyrical elements. The biblical theme in Stepan Semchuk's works often projects onto Ukrainian historical events. Categories of religiosity and patriotism dominate the diverse body of work by Stepan Semchuk across different periods of his creative activity.

Keywords: *writer, emigration, lyrics, dramatic poem, epic, theme, image, problem.*